

РЕШЕНИЕ

№ 19542

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **7209** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на К. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „680“ № 2, ет. 2, чрез адв. П. Д., срещу Писмо с рег. № 11-29-4719/1/13.06.2025г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с което му е отказано признаването на правото на ползване на платен годишен отпуск за времето на незаконното му уволнение за периода от 29.01.2018г. до 10.08.2020г.

В жалбата са изложени доводи затова, че обжалвания акт е постановен при грубо нарушение на процесуалния и материалния закон и при неправилно тълкуване и прилагане на закона. Актът е и без необходимите мотиви и правни основания. Твърди се, че жалбоподателят с три броя заявления с вх. рег. № 213-00-00-14/03.05.2022г., № 213-00-00-14-2/03.05.2022г. и с № 11-29-4719/1/13.05.2025г. е отправял идентични искания да му бъде признато правото на платен годишен отпуск за период на отменено уволнение. Излага се още, че в разпоредбата на чл. 59а, ал. 2 ЗДСл е предвидено, че правото на платен годишен отпуск се погасява с 2-годишна давност, считано от края на годината, в която е отпаднала причината за неползването му. Позовава се на Решение от 25.06.2020г. на съда на ЕС по съединени дела С-762/2018 и С-37/2019, като счита, че е приложимо и по отношение на държавните служители. Моли се съда да отмени обжалвания административен акт и да присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Твърди, че от събраните доказателства е видно, че при възстановяването му през месец август 2020г. в предоставения отпуск за текущата 2020г. не е отразен отпускът, който

му се е следвал от 2018г. до 2020г. Преди изтичане на законово регламентирания срок К. Д., на 03.05.2022г. и на 26.05.2023г. два пъти е поискал такъв отпуск. Претендира разноски, за които представя списък.

Ответната страна - Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, не се явява, представлява се от юрк. И., която възразява срещу допустимостта на жалбата на основание чл. 159, т. 1 от АПК, понеже актът не подлежи на оспорване. Освен недопустима, жалбата, според ответника е неоснователна, тъй като искането за изплащане на парично обезщетение за неизползвания отпуск противоречи на императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 ЗДСл, която забранява изплащането на такива обезщетения. Твърди, че Кодексът на труда не се прилага по презумпция по отношение на Закона за държавния служител, предвид обстоятелството, че трудовото и служебното правоотношение и са различни по своята същност. Служителят има право на обезщетение за дните които не са погасени по давност. Счита, че претенцията на К. Д. за правото му ползване на платения годишен отпуск за периода от 29.01.2018г. до 10.08.2020г. за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ДН-00-1/18.01.2018г. на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 и чл. 107, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 89, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 5, чл. 20, ал. 1, чл. 21, ал. 1 и ал. 2, чл. 24, ал. 1 и чл. 108 и чл. 91, ал. 1 от ЗДСл и чл. 2, ал. 4, чл. 3, ал. 1, чл. 4, ал. 1 и чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация (КПСДА) на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение, по силата на което заемал длъжност началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. към Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ в И..

С Решение № 5307/22.08.2018г. по адм. д. № 1767/2018г. 29-ти състав на АССГ е отменил Заповед № ДН-00-1/18.01.2018г., като незаконосъобразна и е осъдил Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация да заплати направените по делото разноски. С Решение № 12183/10.09.2019г. по адм. д. № 13011/2018г. ВАС е отменил Решение № 5307/22.08.2018г. по адм. д. № 1767/2018г. и е върнал делото за ново разглеждане със задължителни за съда указания.

При новото разглеждане на делото с Решение № 7752/09.12.2019г. е отменена Заповед № ДН-00-1/18.01.2018г. на изпълнителния директор на ИА "АА" и Агенцията е осъдена да заплати разноски по делото. Решението е оставено в сила с Решение № 10324 от 28.07.2020г. по адм.д. № 3449/2020г., V отд. на ВАС. К. Г. Д. е възстановен на заеманата от него длъжност на 10.08.2020г.

Д. твърди, че в периода на незаконното уволнение от 29.01.2018г. до 10.08.2020г. има право на редовен платен годишен отпуск, поради което, е подал заявление до изпълнителния директор на Агенцията на 13.05.2025г., с която е поискал да му бъде признато правото на този платен годишен отпуск и ползването да му бъде разрешено. В молбата се сочи, че на 03.05.2022г. и на 26.05.2023г. също е подавал молби със същото искане.

С Писмо с рег. № 11-29-4719/1/13.06.2025г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, му е отказано признаването на правото на ползване на платен годишен отпуск за времето на незаконното му уволнение за периода от 29.01.2018г. до 10.08.2020г. Изложените мотиви от органа са във връзка с погасяването по давност на правото му на ползване на желания отпуск. Соци се, че правото на ползване на полагаемия годишен отпуск за 2018г. е погасено на 31.12.2020г. Правото на ползване на полагащите се дни платен годишен отпуск за 2019г. също е погасено на 31.12.2021г. с изтичане на двегодишния давностен срок по чл. 59а от ЗДСл.

Писмото е връчено на жалбоподателя на 21.06.2025г., видно от положения от него подпис в известието за доставяне.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок и против административен акт (волеизявление на овластен със закон орган, засягащо законните интереси на държавния служител), подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност съгласно чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Р. България, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ да бъде разрешено ползването от жалбоподателя на платен годишен отпуск за времето на незаконното му уволнение за периода от 29.01.2018г. до 10.08.2020г., е постановен от материално компетентния орган Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“. Отказът е постановен в писмена форма с посочени, макар и лаконично, фактически констатации, на които се основава възприетото от административния орган решение да откаже на жалбоподателя заявения неплатен отпуск.

Спорен по делото е въпросът дали жалбоподателят има право на редовен платен годишен отпуск в съответно полагаемия размер за времето от незаконното си уволнение до възстановяването си на работа. К. Г. Д. се позовава на решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 25 юни 2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19, с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС съответно от районен съд Х. (България) (С-762/18) и от С. *suprema di cassazione* (Върховен касационен съд, Италия) (С-37/19), относно тълкуването на чл. 7 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време (Директива 2003/88) и на чл. 31, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС).

Съгласно точка 81 от решението на СЕС по съединени дела С-762/18 и С-37/19 на първия въпрос по дело С-762/18 следва да се отговори, че член 7, параграф 1 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това, че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

Решаващи за този извод на СЕС са мотивите, изведени в точки 67, 68, 69 и 70 от цитираното решение по съединени дела С-762/18 и С-37/19, според които както настъпването на нетрудоспособност поради болест, лишаването на работника от възможност да работи заради уволнение, обявено впоследствие за незаконно, по принцип е непредвидимо и не зависи от волята на този работник (точка 67). Обстоятелството, че в периода от датата на незаконното му уволнение до датата на възстановяването му на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на това уволнение със съдебно решение съответният работник не е полагал действително труд за работодателя си, се дължи на действията на последния, довели до незаконното уволнение, без които работникът щеше да може да работи през посочения период и да упражни правото си на годишен отпуск (точка 68). Ето защо периодът от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването на работника на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението със съдебно решение трябва да се приравни на период на действително полагане на труд за целите на определянето на правото на платен годишен отпуск (точка 69). Следователно практиката на Съда относно правото на платен годишен отпуск на работник, който поради болест не е бил в състояние да упражни правото си на

посочения отпуск през референтния период и/или периода на прехвърляне, определен в националното право, е съответно приложима към хипотеза като разглежданата в главните производства по всяко от двете цитирани съединени дела, при която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, не е полагал действително труд за работодателя си през периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа (точка 70). Въз основа на тези съображения СЕС стига до извода, че работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, има право да иска платен годишен отпуск в целия полагаем размер за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа вследствие на тази отмяна (точка 78).

В настоящия случай непрестирането на работна сила, макар не по трудово, а по служебно правоотношение, е поради незаконно уволнение - т.е. поради незаконосъобразни действия на органа по назначаването, които са причината служителят да не е в състояние нито да изпълнява задълженията и функциите по служебното си правоотношение, нито да упражнява правата, произтичащи от това правоотношение, между които и правото на платен годишен отпуск.

Жалбоподателят в настоящото производство - К. Г. Д. е заемал длъжност началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. към Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ в И.. Като държавен служител по българския закон, той отговаря на критериите за определянето му като „работник“ по смисъла на Директива за работното време (2003/88/ЕО). Това е така, тъй като директорът на И. действа под ръководството на работодателя (органа по назначаване - Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“) и по-специално по отношение на свободата му да избира работното време, мястото на извършване и естеството на работата, тъй като не разполага с такава свобода; не се излага на свързан с дейността на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ търговски риск – не носи персонално търговски риск от загуби и фалит на предприятието; най-накрая, включен е в персоналната и функционална структура на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ през срока на правоотношението си – заема щатна длъжност с определени във длъжностната му характеристика права и задължения.

Наред с горното, доколкото Директива 2003/88 не въвежда разграничение между полагането на труд по трудово или служебно правоотношение (т.е. не ограничава понятието "работник" до определена категория лица, полагащи труд по точно определен вид правоотношение) и предвид цитираната практика на СЕС, относима към въпроса за категоризирането на различни лица като "работници" по смисъла и за целите на Директива 2003/88, следва да се приеме с убеденост, че настоящият случай попада в приложното поле на тази директива и следователно към него следва да намерят изцяло приложение изводите на СЕС, изведени в решението от 25 юни 2020г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19.

От горното следва, че разпоредбите на Директивата за работното време (2003/88/ЕО) намират приложение спрямо жалбоподателя, който е бил назначен по служебно правоотношение, съгласно правилата на ЗДСл в Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ и незаконно уволнен, след което възстановен от съда, с влязло в сила решение, на същата длъжност.

По отношение на платения годишен отпуск е налична обширна съдебна практика на Съда на ЕС, която обхваща различни аспекти, от задължението на работниците да се предоставя правото да прехвърлят за следващата година неизползвания платен годишен отпуск, когато не са имали възможността да упражнят това свое право, например поради отпуск по болест, до разяснението, че принципът на платения годишен отпуск, прогласен в член 31, параграф 2 от Хартата на

основните права на Европейския съюз, има хоризонтално и вертикално пряко действие, т.е. може да бъде изтъкнат като основание в производства между частни лица, както и между частни лица и носители на публичната власт (Решение от 6 ноември 2018 г., Stadt W./M. E. B. и Volker Willmeroth/M. BroJonn, съединени дела C-569/16 и C-570/16, ECLI:EU:C:2018:871; т. 80, 85 и 92.

К. Д. се позовава в подадените молби до Изпълнителния директор на И. на Решение от 25 юни 2020 година на Съда на ЕС по съединени дела C-762/18 и C-37/19, по преюдициално запитване във връзка с тълкуване на чл.7 от Директива 2003/88/ЕО. Предмет на разглеждане са преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Районен съд Хасково (България) (C-762/18) и от *C. suprema di cassazione* (Върховен касационен съд, Италия) (C-37/19), като в диспозитива на решението СЕС приема, че:

1) Член 7, параграф 1 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, няма право на платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа, поради това че през този период не е полагал действително труд за работодателя.

2) Член 7, параграф 2 от Директива 2003/88 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална съдебна практика, по силата на която при последващо прекратяване на трудовото правоотношение - след като работникът е бил уволнен незаконно, а по-късно възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, този работник няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение до датата на възстановяването му на работа.

Съгласно чл. 61, ал. 2 ЗДСл при прекратяване на служебното правоотношение държавният служител има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск, правото за който не е погасено по давност. Чл. 59а ЗДСл гласи, че когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, независимо от причините за това, правото на ползването му се погасява по давност. Следователно, разпоредбата въвежда двугодишен давностен срок за погасяване на правото на ползване на отпуска, считано от края на годината, за която се полага.

Предвид горното решение на СЕС, К. Д. е имал право да ползва полагащият му се за времето на незаконното му уволнение до датата на възстановяването от съда на същата длъжност платен годишен отпуск и отказът на органа по назначаването да му го разреши се явява незаконосъобразен и несъобразен с актуалната практика на СЕС. Отказът, обективизиран в оспореното писмо следва да се отмени, като преписката се върне за ново произнасяне, при съобразяване с дадените от СЕС и в настоящото решение тълкувания на чл. 7 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време, като полагащият се платен годишен отпуск в дни се изчисли от органа по назначаването, съответно на времето, през което Д. е бил незаконно уволнен. В този смисъл е и практиката на Върховния административен съд по сходен казус, обективизирана в Решение № 8668 от 15.09.2025г. по адм. д. № 7864/2024г., V отд. на ВАС.

На основание чл. 143, ал.1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски в размер на 1500 лв. за заплатен в брой адвокатски хонорар. Съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското

възнаграждение за неоснователно, тъй като е в размер близък до установения в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за възнаграждения за адвокатска работа и като съобрази фактическата и правна сложност на делото. Съгласно чл. 4, чл. 5, чл. 12 и чл. 13 от Закона за въвеждане на еврото в Република България, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 766,94 евро.

Водим от горното, на основание чл.173, ал.2 от АПК Административен съд София – град, Първо отделение, 63-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „680“ № 2, ет. 2, Писмо с рег. № 11-29-4719/1/13.06.2025г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с което му е отказано признаването на правото на ползване на платен годишен отпуск за времето на незаконното му уволнение за периода от 29.01.2018г. до 10.08.2020г.

ВРЪЩА административната преписка на органа по назначаване за ново произнасяне, в съответствие с дадените в настоящото решение указания по прилагане на закона.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на К. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ул. „680“ № 2, ет. 2, разноски по делото в размер на 766, 94 евро (седемстотин шейсет и шест евро и деветдесет и четири цента).

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Р.България в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: